

Arrest

nr. 42 590 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE MEERLEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoekster van Algerijnse nationaliteit in het huwelijk met de heer X., een Belgische onderdaan, te Messaad in Algerije.

Op 17 december 2007 dient verzoekster een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Alger in Algerije.

Op 6 januari 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum lang verblijf (type D).

Op 8 februari 2008 komt verzoekster het Rijk binnen.

Op 19 mei 2008 dient verzoekster een vestigingsaanvraag in als echtgenote van de heer B.A., een Belgische onderdaan.

Op 8 juli 2008 stelt de lokale politie van Gilly (Charleroi) een verslag op van samenwoonst zonder enige ongunstige opmerkingen.

Op 27 oktober 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 26 mei 2009 stelt de lokale politie van Gilly (Charleroi) een negatief samenwoonstverslag op.

Uit de stukken van het administratief dossier, namelijk een uittreksel uit het vreemdelingenregister, blijkt dat verzoekster sinds 9 november 2009 ingeschreven is te Aalst.

Op 22 december 2009 stelt de lokale politie van Gilly (Charleroi) een negatief samenwoonstverslag op.

Op 31 december 2009 stelt de lokale politie van Aalst een negatief samenwoonstverslag op.

Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., H.S. (naam en voornamen) geboren te (...), op (in) (...) van Algerijnse nationaliteit.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42 §1, 4° van de wet van 15/12/1980;

Uit het samenwoonstverslag van de politie van Aalst dd. 31/12/2009 blijkt het volgende:

Betrokkene verklaart aan de politie dat ze reeds 6 maanden gescheiden zijn in Algerije. Bijgevolg is er geen sprake meer van een gezinscel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede en derde middel voert verzoekster het volgende aan.

“Eerste middel: echtscheiding principieel onafhankelijk van de wil van verzoekster

Verzoekster heeft enkel ingestemd met de echtscheiding op voorwaarde dat haar echtgenoot de gerechtskosten betaalde en eveneens een onderhoudsbijdrage, welke laatste evenwel niet wordt betaald.”

“Tweede middel: feitelijke scheiding onafhankelijk van de wil van verzoekster

De feitelijke scheiding is tussengekomen nadat verzoekster verschillende keren slagen kreeg en werd opgesloten in de echtelijke woning, zoals blijkt uit de verklaringen afgelegd bij de verbalisanten te Charleroi.”

“Derde middel : motiveringsplicht- niet correcte gegevens

In tegenstelling met hetgeen de bijlage 21 vermeldt al zou verzoekster reeds zes maanden in Algerije gescheiden zijn is dit niet correct weergegeven gezien de echtscheiding slechts werd uitgesproken op 18.11.2009 en haar betekend op 08 december 2009.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de drie middelen van verzoekster onvoldoende behoorlijk zijn onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie en van de Raad van State stelt verwerende partij dat het middel, of het onderdeel van het middel, dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, onontvankelijk is indien hiervoor geen wetsbepaling of rechtsregel als

geschonden wordt aangeduid. Volgens verwerende partij beantwoordt de loutere vermelding dat er sprake is van een echtscheiding, noch van een feitelijke scheiding onafhankelijk van de wil van verzoekster, noch de opmerking dat in de motivering van de bestreden beslissing geen correcte gegevens werden opgenomen aan deze vereiste. Een dergelijke algemene vermelding maakt volgens verwerende partij geen voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels(s) uit die vereist is opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel. Ten ondersteuning van dit standpunt verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verwerende partij acht het verzoekschrift niet ontvankelijk en stelt dat de uiteenzetting van verzoekster in iedere hypothese niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

2.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoekster het volgende.

“Eerste middel

De echtscheiding is principieel onafhankelijk van de wil van verzoekster.

Uit de strafklacht blijkt duidelijk dat verzoekster werd geslagen en opgesloten.

Het vonnis van echtscheiding legt de kosten ten laste van de heer B. A. en verplicht hem een onderhoudsgeld te betalen, wat tot op heden nog niet is gebeurd.

Verwerende partij stelt dat dit middel onvoldoende behoorlijk is onderbouwd en derhalve onontvankelijk zou zijn.

Verzoekende partij verwijst hier naar de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoeker eveneens aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

Immers is verzoekster in België toegelaten wanneer zij op 27 oktober 2008 in het bezit werd gesteld van een F kaart.

Door het feit dat de echtscheiding met de heer B. A. is tussengekomen onafhankelijk van haar wil en zij reeds in België, meer specifiek in Charleroi een nieuw leven heeft opgebouwd, kan het niet, dat zij gelet op deze haar opgedrongen situatie nl. een einde aan de samenwoning door echtscheiding, dat zij het grondgebied zou moeten verlaten.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

“Tweede en derde middel

Er is eveneens een schending van de formele motiveringsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroep in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende wijze".

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Als motivering staat vermeld dat verzoekster aan de politie heeft gesteld dat zij reeds 6 maanden gescheiden was in Algerije en er derhalve geen gezinscel meer is.

Het is duidelijk dat naast het feit dat de echtscheiding onafhankelijk van verzoekster werd uitgesproken (verzoekster wenste niet te scheiden) de echtscheiding ook slechts werd uitgesproken op 18 november 2009 danig dat het niet correct is wat in de motivering is opgenomen al zou verzoekster reeds 6 maanden gescheiden zijn.

Derhalve wordt duidelijk tekort gekomen aan een exacte en formele motiveringsplicht.”

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster in haar repliekmemoirie voor het eerst de artikelen 40, § 6 en 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in haar uiteenzetting betreft. Gelet op het feit dat de repliekmemoirie slechts tot doel heeft verzoekster in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen doch haar geenszins kan toelaten nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten en gelet op het feit dat verzoekster nalaat aan te tonen dat deze nieuwe argumenten de openbare orde raken en niet konden worden ontwikkeld in haar inleidend verzoekschrift, kunnen de in het verzoekschrift aangebrachte middelen niet op ontvankelijke wijze in de repliekmemoirie gestoeld worden op nieuwe argumenten (cf. RvS 9 oktober 2003, nr. 124.062). Deze onderdelen van het eerste, tweede en derde middel zijn onontvankelijk.

2.5. Gezien de onderlinge samenhang van het eerste, tweede en derde middel van verzoekster wordt opgemerkt dat de middelen voor een goed begrip van deze analyse samen worden behandeld.

In de mate waarin verzoekster bij het eerste en tweede middel van haar verzoekschrift wenst aan te geven dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de echtscheiding van verzoekster en de noodgedwongen feitelijke scheiding, beiden onafhankelijk van haar wil en verzoekster hierbij van mening is dat dit een gebrek uitmaakt in de motivering van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar punt 2.6 van dit arrest. Hetzelfde geldt waar verzoekster in het derde middel voorhoudt dat de bestreden beslissing niet op correcte feiten steunt waar wordt gesteld dat verzoekster en haar echtgenoot reeds zes maanden zijn gescheiden in Algerije daar het echtscheidingsvonnis volgens verzoekster slechts is uitgesproken op 18 november 2009 en verzoekster hierbij de schending van de motiveringsplicht aanvoert.

2.6. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de feitelijke gegevens van de zaak zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De middelen zullen verder onderzocht worden vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat haar huwelijk is ontbonden, met name dat de echtscheiding is uitgesproken op 18 november 2009 en dat deze haar werd betekend op 8 december 2009. Hierbij houdt verzoekster voor dat de motivering van de bestreden beslissing niet is gesteund op correcte feiten waar wordt gesteld dat verzoekster reeds zes maanden gescheiden is in Algerije. Verzoekster geeft verder aan dat zowel de tussenkomst van de echtscheiding als de feitelijke scheiding van haar en haar echtgenoot te wijten zijn aan omstandigheden onafhankelijk van haar wil - verzoekster heeft niet gewenst te scheiden - en duidt hierbij tevens op het feit dat haar echtgenoot de gerechtskosten van de echtscheidingsprocedure noch de onderhoudsbijdrage betaalt en dat zij meermaals geslagen en opgesloten werd in de echtelijke woning. Verzoekster brengt hierbij in bijlage bij het verzoekschrift het dispositief van het echtscheidingsvonnis van 18 november 2009, een proces-verbaal van 22 april 2009 waarin verzoekster klacht neerlegt tegen haar echtgenoot wegens slagen en verwondingen, haar consulaire paspoort, haar Belgische identiteitskaart en een bewijs van mogelijke tewerkstelling bij. Verzoekster is tevens van mening dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoekster in Algerije gehuwd is geweest met een Belgische onderdaan en reeds twee jaar in België verblijft.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40*bis* van Vreemdelingenwet, dat luidens artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing is op familieleden van een Belg, als echtgenote van een burger van Unie, zijnde de heer B.A., een Belgische onderdaan. Artikel

42^{quater}, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Via de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het huwelijk met de burger van de Unie die verzoekster heeft vervoegd, is ontbonden en dat verzoekster niet meer samenwoont met de heer B.A. Verzoekster ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoekster zich bij haar uiteenzetting in het verzoekschrift beperkt tot de korte weergave van enkele stellingen betreffende de echtscheiding en de feitelijke scheiding van haar en haar echtgenoot waarbij zij voorhoudt het slachtoffer te zijn van slagen en verwondingen, toegebracht door haar echtgenoot en verwijst naar *“verklaringen afgelegd bij de verbalisanten te Charleroi”* in welk kader verzoekster in bijlage bij het verzoekschrift een proces-verbaal van 22 april 2009 bijbrengt waarin verzoekster klacht neerlegt tegen haar echtgenoot wegens slagen en verwondingen doch nalaat hierbij enige wetsbepaling als geschonden aan te duiden.

Er dient te worden benadrukt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster uitgegaan is van de juiste feiten of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekster aldus ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift poogt aan te tonen dat zij het slachtoffer is van slagen en verwondingen toegebracht door haar echtgenoot en ter bevestiging van deze door verzoekster naar voor gebrachte omstandigheden verwijst naar een proces-verbaal van de politiediensten in bijlage bij haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze omstandigheden en het bijgebrachte stuk, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Noch blijkt dat verzoekster verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing in kennis heeft gesteld van het bestaan van voornoemd proces-verbaal terwijl er nochtans een woonstcontrole bij verzoekster heeft plaatsgevonden op 31 december 2009. De omstandigheid dat verzoekster in het middel poogt te verantwoorden waarom zij en haar echtgenoot uit de echt zijn gescheiden en waarom de feitelijke scheiding zich heeft voorgedaan, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster kan deze omstandigheden ter verantwoording van het feit dat zij en haar echtgenoot uit de echt zijn gescheiden en dat verzoeksters huwelijk is ontbonden niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

Waar verzoekster duidt op het feit dat het voltrekken van de echtscheiding en de tussenkomst van de feitelijke scheiding tussen haar en haar echtgenoot zich heeft voorgedaan onafhankelijk van haar wil, dat zij niet heeft gewenst te scheiden, dat zij desondanks in Algerije gehuwd is geweest met een Belgische onderdaan en reeds twee jaar in België verblijft, dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet *in casu* in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid 4° uitdrukkelijk voorschrijft welke beslissing dient te worden genomen in het geval het huwelijk met de burger van de Unie die wordt begeleid of vervoegd, is ontbonden ongeacht wat de oorzaak daarvan is of in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Nu uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 31 december 2009 van de lokale politie van Aalst, duidelijk blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot reeds zes maanden zijn gescheiden in Algerije, volstaat het dat wordt verwezen naar deze omstandigheid dat er geen huwelijk en bijgevolg geen gezinscel meer is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat het huwelijk ontbonden is en dat verzoekster naar aanleiding van voormeld samenwoningverslag van de lokale politie van Aalst zelf verklaart aan de politie dat haar echtgenoot niet op het betreffende adres in Aalst woont doch in Rue d.P. te Charleroi met als reden dat zij reeds zes maanden gescheiden zijn in Algerije. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat verzoekster zowel in huidig verzoekschrift, als in de repliekmemoirie, zelf het volgende te kennen geeft: “(...) gezien de echtscheiding slechts werd uitgesproken op 18.11.2009 en haar betekend op 8 december 2009” en “(...)feit dat verzoeker in Algerije is gehuwd geweest met iemand van Belgische nationaliteit (...)”. Verzoekster kan zich aldus niet dienstig beroepen op het argument als zou de bestreden beslissing niet gesteund zijn op een correcte feitenvinding daar zij ter gelegenheid van het samenwoningverslag van de lokale politie van Aalst van 31 december 2009 persoonlijk heeft verklaard reeds zes maanden uit de echt te zijn gescheiden. Verzoekster ligt aldus zelf aan de oorzaak van deze verklaring. Tevens wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster voormeld samenwoningverslag eigenhandig heeft ondertekend en dat, indien zij de inhoud van voormeld samenwoningverslag wenst te betwisten, zij hiertoe een strafprocedure wegens valsheid in geschrifte dient op te starten.

Het feit dat verzoekster zich steunt op het gegeven dat het voltrekken van de echtscheiding en de tussenkomst van de feitelijke scheiding tussen haar en haar echtgenoot zich heeft voorgedaan onafhankelijk van haar wil, dat zij niet heeft gewenst te scheiden, dat zij desondanks in Algerije gehuwd is geweest met een Belgische onderdaan en reeds twee jaar in België verblijft, brengt geen nieuwe gegevens aan aangaande het niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en bevat geen bijkomende informatie waarover de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen. Bijgevolg volstaat het hoofdmotief van de bestreden beslissing om deze beslissing te schragen. Verzoekster toont dienvolgens niet aan waarom in de bestreden beslissing hieromtrent diende te worden gemotiveerd noch toont zij aan dat de vastgestelde echtscheiding omwille van het feit dat het voltrekken van de echtscheiding en de tussenkomst van de feitelijke scheiding tussen haar en haar echtgenoot zich heeft voorgedaan onafhankelijk van haar wil, dat zij niet heeft gewenst te scheiden, dat zij desondanks in Algerije gehuwd is geweest met een Belgische onderdaan en reeds twee jaar in België verblijft, niet het uitgangspunt van de bestreden beslissing kan vormen.

Ten overvloede dient nog opgemerkt te worden dat verzoekster het dispositief van het echtscheidingsvonnis van 18 november 2009 slechts voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidende procedure voor de Raad aanbrengt en dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing in kennis heeft gesteld van het bestaan van het echtscheidingsvonnis zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd.

Waar verzoekster hierbij tevens aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van haar verblijfssituatie te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoekster en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijke en juridische motieven erin weergegeven en diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen motieven op te nemen inzake het feit dat voltrekken van de echtscheiding en de tussenkomst van de feitelijke scheiding tussen haar en haar echtgenoot zich heeft voorgedaan onafhankelijk van haar wil, dat zij niet heeft gewenst te

scheiden, dat zij desondanks in Algerije gehuwd is geweest met een Belgische onderdaan en reeds twee jaar in België verblijft.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen

2.7. Verzoekster voert in de repliekmemorie de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en als volgt luidt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich niet met goed gevolg kan beroepen op de schending van haar gezins- of privéleven daar zowel uit de stukken van het administratief dossier, als uit verzoeksters eigen uitdrukkelijke verklaringen in het verzoekschrift en de repliekmemorie blijkt dat het huwelijk van verzoekster met de burger van de Unie die zij heeft vervoegd, ontbonden is. Immers, om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat *in casu* aldus niet het geval is.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Uit wat reeds is uiteengezet, is duidelijk gebleken dat verwerende partij op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet wettig kon besluiten dat het huwelijk van verzoekster met de burger van de Unie die zij heeft vervoegd, is ontbonden en om aldus het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS nr. 157.953, 26 april 2006, RvS nr. 130.936, 30 april 2004). Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezins- en privéleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch stelt een einde aan haar verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met een Belg en houdt in die mate geen schending van artikel 8 van het EVRM in.

Verzoekster heeft niet aangetoond dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Het eerste, tweede en derde middel zijn in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET